

Arrest

nr. 294 751 van 27 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. COPINSCHI en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 23 september 2019 en verzoekt op 27 september 2019 om internationale bescherming. Op 27 februari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 maart 2023 aangetekend ter kennis wordt gebracht aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Kirgizisch staatsburger, Kirgies van etnische origine, afkomstig uit Bishkek. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

In 2015 werd u aangeworven als Food & Beverages Manager in de hotelketen die behoorde tot het bedrijvenconcern M-S. G., onder leiding van M.I. en M.B. Geleidelijk aan beseftte u dat in dit concern in het geheim ook R.J. een leidende rol speelde, een gekend oppositiepoliticus en zakenman. U kwam ook geleidelijk aan tot het besef dat M-S G. dat tot 2011 een leidende positie had in de kansspelenindustrie, banden had met de internationale georganiseerde misdaad en wellicht ook betrokken was bij witwaspraktijken en drugshandel in het grensgebied met Afghanistan.

In 2015 bent u door uw werkgever naar de Baltische staten gestuurd om er contact te leggen met een bedrijf met het oog op het bekomen van een kansspelenlicentie. U bent echter door uw contactpersoon opgelicht. U zag zich in die periode genooddacht asiolverzoeken in te dienen in diverse EU-lidstaten. Uiteindelijk zorgde uw werkgever ervoor dat u naar Kirgizië kon terugkeren. In de volgende periode werd u benoemd tot 'topmanager' binnen M-S G.

Op 7 augustus 2019 droeg R.J. u op om zich te verplaatsen naar Koi-Tash en er een geldsom te overhandigen aan ene M. Op die plaats waren op dat moment manifestanten verzameld die de belangen van voormalig president Atambekov. verdedigden tegen de ordediensten van zittend president S.J. U voerde deze opdracht uit. Enkele uren nadat u de locatie weer verlaten had, voerden ordediensten een raid uit op de residentie van voormalig president Atambekov. Daarbij werd geschoten. Een lid van de interventie-eenheid Alpha liet daarbij het leven.

Op 9 augustus 2019 werd u thuis door politie opgepakt. U werd gedurende enkele uren in detentie gehouden in de Pervomaiskoye politieafdeling. U werd gewezen op het bestaan van videobeelden waarop u in Koi-Tash te zien zou zijn in nabijheid van enkele organisatoren van het oproer in Koi-Tash. R.J. stuurde uiteindelijk een tussenpersoon die voor u 3000USD borgsom betaalde en u op die manier vrij kreeg. U heeft bij die gelegenheid wel een uitreisverbod moeten ondertekenen.

Op 14 augustus 2019 werd u een tweede maal opgepakt en meegevoerd naar de Pervomaiskoye politieafdeling. Op 16 augustus 2019 werd uw aanhouding door een rechter bekrachtigd waarna u werd overgebracht naar Sizo n°1, een detentieplaats voor voorhechtenis. In deze periode werd u aanvankelijk vooral onder druk gezet en geslagen. U werd eerst wijsgemaakt dat er meerdere bezwarende getuigenissen tegen u waren dat u tijdens het volksprotest van 7-8 augustus 2019 in Koi-Tash aan manifestanten zou opdracht hebben gegeven om het vuur te openen. Bij dat tumult is ook een agent van de speciale eenheid Alpha om het leven gekomen. U werd in hechtenis ook geslagen door medewerkers van deze zelfde Alpha-eenheid. Uiteindelijk werd het u duidelijk gemaakt dat men van u vooral bezwarende informatie wilde over R.J. Indien u niet zou meewerken, zou u worden veroordeeld met betrekking tot de protesten van 7-8 augustus 2019 in Koi-Tash. U werd meermaals geslagen en mishandeld. Er werd ook gedreigd met seksuele mishandeling. U werd vernederd door gedwongen de schoenen te kussen van uw ondervrager terwijl uw broek op uw enkels lag. Deze scene werd ook gefilmd. Uiteindelijk gaf u aan dat u bereid was wat dan ook te bekennen. Er werd u opgedragen bezwarende informatie over R.J. te noteren, wat u ook heeft gedaan.

U vernam later ook dat er tijdens uw opsluiting ook een huiszoeking is geweest op uw thuisadres. Uw moeder werd daarbij geduwd en onder druk gezet dat ze aan u zou duidelijk maken dat u moest ondertekenen wat er u ook maar ter ondertekening zou worden voorgelegd. Daarbij werd ook het dreigement geuit dat men na u een vervolging zou initiëren tegen uw zus.

Tijdens uw hechtenis werd u ook benaderd door de criminele hiërarchie binnen de gevangenis. Het werd u duidelijk gemaakt dat u contact moest zoeken met uw familie of met R.J. om een som van 30000USD te verzamelen en uit te betalen aan de criminele hiërarchie. U werd erop gewezen dat er in de gevangenis ook criminelen zaten die ooit slachtoffer waren van de gokindustrie in de zin van gokschulden en dat het gerucht de ronde deed dat er nog vele arrestaties rond M-S. G. zouden gebeuren. In geval de betaling van 30000USD niet zou gebeuren, zouden deze arrestanten ernstig worden gevisieerd door deze criminelen.

In de ochtend van 28 augustus 2019 had u ten gevolge van het geleden geweld problemen met uw urineblaas en u vroeg aan de bewaking om naar een ziekenhuis te worden gebracht, wat aanvankelijk werd geweigerd. Uiteindelijk kwam iemand wel een kateter plaatsen. Later kreeg uw schoonbroer toelating om u naar een uroloog te brengen, in de privé-kliniek van ene dr. As., voor verdere behandeling. Uit die kliniek bent u nog diezelfde avond gevlucht. U werd even ondergebracht in een dorp, Tsjaldavaski. Van daaruit werd u op 29 augustus 2019 over land naar Kazachstan gebracht, met de hulp van een smokkelaar. Via de Russische Federatie en Oekraïne reisde u verder naar West-Europa.

Op 27 september 2019 verzocht u om asiel bij de bevoegde Belgische instanties.

Op 16 december 2019 werd R.J. opgesloten op beschuldiging van poging tot gewapende omverwerping van het zittende regime in Kirgizië. U meent dat J. in werkelijkheid zelf onder druk werd gezet om zijn zakenimperium af te staan, zo niet zou hij worden veroordeeld voor poging tot gewapende omverwerping van het regime.

Sinds u Kirgizië verlaten heeft, hield u aanvankelijk nog contact met uw zus. Van haar vernam u dat zowel uw moeder als zij zelf onder druk werden gezet u ertoe te bewegen terug te keren naar Kirgizië.

Overheidsmedewerkers maar ook onbekenden zouden nog met enige regelmaat in uw ouderlijk huis naar u zijn gaan vragen. Op 28 januari 2022 werden uw zus en haar kinderen ontvoerd uit uw ouderlijk huis. Uw moeder heeft u dit op 6 februari 2022 verteld. Enkele dagen later werd het jongste kind terugbezorgd omdat die tandklachten had. U heeft geen verder nieuws over uw zus maar gaat er wel van uit dat zij is ontvoerd door medestanders van R.J.

Ter staving van uw asielerzoek legde u een valse Italiaanse verblijfstitel neer, die u had gebruikt bij uw clandestiene inreis in de Europese Unie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest enerzijds mishandeling en strafrechtelijke vervolging door politiemedewerkers van het huidige regime zolang u niet toegeeft aan hun eis om een bezwarende getuigenis af te leggen tegen R.J.; anderzijds vreest u vervolging door het netwerk van R.J. om net te beletten dat u door een bezwarende getuigenis schade zou berokkenen aan R.J.

Welnu, op basis van de hieronder verzamelde bevindingen moet worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of enig reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Allereerst zij erop gewezen dat uw verklaringen over uw clandestiene uitreis van Kirgizië naar West-Europa geloofwaardigheid missen. Zo moet alvast worden gewezen op diverse manifeste tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Immers had u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat u onderweg per vliegtuig zou zijn gereisd van Kazachstan naar Kiev, Oekraïne. Vanuit Kiev zou u een flix-bus hebben genomen naar Polen en Duitsland, om tot slot per trein naar België door te reizen (DVZ verklaring dd.

27.11.2019, rubriek 37). Echter verklaarde u in uw persoonlijke onderhoud met het CGVS nadrukkelijk dat u nooit een vliegtuig heeft genomen tijdens uw reis van Kirgizië tot West-Europa. U verklaarde daarentegen dat u van aan de Kirgizisch-Kazachse grens per auto naar Almaty bent gereisd, van waaruit u enige tijd later per trein bent verdergereisd naar Abtuba, en verder door naar Orenburg, in de Russische Federatie, en nog verder – ook per trein – naar Krasnodar, Russische Federatie. Via Sinferopol, op de Krim, dat op dat moment onder Russische controle stond, zou u zijn doorgereisd naar Oekraïne (CGVS I, p. 12, 14). Daarbij heeft u er ook nooit enige melding gemaakt van een passage via Kiev. Wel werd vastgesteld dat uw verklaringen over steden die u in Oekraïne zou zijn gepasseerd opvallend volatiel zijn. Immers verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS dat u van Sinferopol concreet naar Oekraïne bent gereisd via de stad Khmynsk, per auto (CGVS I, p. 13). In de opmerkingen bij de notities van dit persoonlijk onderhoud, die u via uw advocaat liet worden dd.11.01.2022, werd echter ineens aangehaald dat u tijdens het persoonlijk onderhoud zou hebben gesproken van Khmelnitski, wat uit de genoemde notities hoe dan ook niet blijkt, integendeel blijkt uit de genoemde notities dat de protection officer uw plaatsverwijzing eerst had verstaan als Minsk, waarop u de correctie naar Khmynsk had doorgevoerd (CGVS I, p. 13). Welnu, in uw opmerkingen bij deze notities van uw eerste persoonlijk

onderhoud wordt bovendien aangegeven dat u zich eerder had vergist bij uw eerdere plaatsverwijzing en dat u eigenlijk bedoelde te verwijzen naar de stad Kherson in plaats van naar Khmel'nitski. In samenhang met de vastgestelde tegenstrijdigheid over een eventuele verplaatsing per vliegtuig tussen Kazachstan en Kiev, is de vaststelling van volatilitéit aangaande de lokaliteiten die u over land zou zijn gepasseerd, veelbetekenend. Even veelbetekenend is uw verwijzing over de duur van een verplaatsing tussen Sinfieropol en de stad Khmynsk (waarvan u in uw opmerkingen bij de notities van genoemd persoonlijk onderhoud dus zou aangeven dat het niet Khmel'nitski maar Kherson zou moeten zijn). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud meende u dat deze verplaatsing per auto 6-7 uren in beslag zou hebben genomen. U vermeldde er zelfs bij dat deze verplaatsing niet lang had geduurd (CGVS I, p. 14). Gezien deze concrete verklaringen is het dan ook verwonderlijk dat u in uw opmerkingen bij dit persoonlijk onderhoud ineens meent de duur van deze verplaatsing te moeten wijzigen naar 16-17 uur (cfr mail dd.11.01.2022). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaringen over uw reisweg tussen Kirgizië en West-Europa.

In dit kader is de bijkomende vaststelling van tegenstrijdige verklaringen over uw Kirgizisch paspoort des te meer zwaarwichtig. Immers blijkt uit uw verklaringen tegenover de DVZ en het CGVS (DVZ verklaring dd. 27.11.2019, rubriek 28; CGVS I, p. 8) dat uw paspoort zou zijn ingehouden door de Kirgizische politie toen u een uitreisverbod moest ondertekenen op 9 augustus 2019. Deze verklaring staat echter in schril contrast met uw verklaring in de fiche 'REGISTRATIE VERZOEK OM INTERNATIONALE BESCHERMING' die werd opgemaakt bij uw eerste aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op 27.09.2019. Daar had u bij de rubriek over uw identiteitsdocumenten verklaard dat u uw paspoort in bewaring had gegeven bij een vriend in België. Naast de handgeschreven melding staat bovendien uw handtekening ter bevestiging. Het spreekt voor zich dat beide versies elkaar onmiskenbaar tegenspreken. Gezien deze vaststellingen uit het CGVS dan ook het nadrukkelijke vermoeden dat u een paspoort verborgen houdt voor de Belgische asielinstellingen.

De vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw reisweg van Kirgizië tot West-Europa, gecombineerd met het ernstige vermoeden dat u een paspoort verborgen houdt voor de Belgische asielinstellingen, is zwaarwichtig. Immers geven deze vaststellingen er ernstig aanleiding toe te besluiten dat u de ware toedracht over het moment waarop en de omstandigheden waarin u Kirgizië heeft verlaten – al dan niet legaal en met medeweten van de plaatselijke autoriteiten – wil verborgen houden voor de Belgische asielinstellingen. Bovendien bestaat de mogelijkheid dat u het eventuele bestaan van een duurzaam verblijfsalternatief in een derde land tracht verborgen te houden.

Wat betreft uw eigenlijke asielmotieven zij evengoed gewezen op diverse blijken van onaannemelijkheid. Zo valt allereerst op dat uw relaas van uw opsluitingen een bijzonder ingestudeerd en weinig authentiek karakter heeft (CGVS I, p. 15-20). U brengt het relaas van met name uw opsluiting van 14 augustus 2019 als een goed geconstrueerd chronologisch relaas met ongevraagd rijkelijk detail, zonder de minste hiaten of episodes van haperende, zoekende beschrijving, met uitgesponnen dialogen en nauwkeurige weergaves van gedachten die u zich indertijd zou hebben gemaakt. Het geheel is ook op gelijkmatige wijze verhaald, en maakt een weinig doorleefde indruk.

Deze doorgedreven geconstrueerde vertelling staat daarbij in schril contrast met het gebrek aan detail en het gebrek aan relevante kennis dat u toont met betrekking tot vervolgingsfeiten die zich zouden hebben voorgedaan nadat u Kirgizië ontvlucht was. In concreto had u verklaard dat sedert uw vlucht met enige regelmaat agenten in uniform maar ook onbekenden in burger naar u waren gaan vragen op uw ouderlijk adres. Vervolgens zouden uw zus en haar twee kinderen zijn ontvoerd uit uw ouderlijk huis. Wat betreft de verscheidene keren dat politie u tot in uw ouderlijk huis is gaan zoeken, weet u bijvoorbeeld niet of deze agenten deze feitelijke huiszoekingen hadden gedaan op basis van een gerechtelijk bevelschrift (CGVS II, p. 7). Het betreft hier nochtans relevante informatie die u beter zicht zou kunnen geven op de hoedanigheid en ernst van de vervolging die met name leidende figuren uit het zittende regime, zoals u het zelf uitdrukt, tegen u hebben gevoerd. U stond immers onder expliciete bedreiging van een strafrechtelijke veroordeling indien u niet aan de eis van voor R.J. bezwarende informatie zou voldoen. U had bovendien de toegang tot getuigenissen uit eerste hand aangaande deze huiszoekingen via het telefonisch contact met uw moeder. Wat betreft de ontvoering van uw zus en haar kinderen vanaf 28 januari 2022 blijft uw relaas evengoed op essentiële aspecten in gebreke. Zo is het weinig aannemelijk dat uw moeder, bij de vaststelling dat haar bij haar inwonende dochter en twee kleinkinderen niet meer thuis waren zonder verder bericht, en de vaststelling dat zij wegbleven, niet het initiatief had genomen om de autoriteiten in te lichten van een onrustwekkende verdwijning (CGVS II, p. 8). De uitleg die u hiervoor biedt, is des te onaannemelijker. U stelt initieel de zaken voor als zou er weinig reden tot bezorgdheid zijn aangezien er in de woning ook geen spoor van vernieling was en het dus mogelijk is dat het gezin ergens

was gaan logeren. Gegeven het feit dat behalve zus ook haar 7 maanden oude baby en haar zesjarige dochter niet waren thuisgekomen, gegeven het feit dat u zelf eerder (CGVS I, p. 5) had verklaard dat uw moeder en vooral uw zus voortdurend werden bedreigd en onder druk gezet door uw tegenstanders, kan niet worden aangenomen dat uw moeder geen reden tot bezorgdheid zag in de afwezigheid van dit hele gezin. Verder verklaarde u dat de ontvoerders het jongste kind van 7 maanden oud hadden terugbezorgd toen bleek dat het kind tandklachten had. Hoe deze baby aan uw familie is terugbezorgd weet u dan weer helemaal niet (CGVS II, p. 9). Nochtans had deze informatie enig inzicht kunnen geven in wie precies uw zus had ontvoerd. U gaat er weliswaar van uit dat deze ontvoering is gebeurd door medewerkers van R.J., in een poging om u onder druk te zetten geen (verdere) bezwarende verklaringen tegen hem af te leggen maar hoe u tot deze slotsom komt maakt u hoegenaamd niet aannemelijk. Immers, geconfronteerd met de hypothese dat uw zus evengoed door medestanders van het zittende regime kon zijn ontvoerd, om u te bewegen tot (verdere) bezwarende getuigenissen tegen R.J., beperkte u zich tot het vage antwoord dat niemand anders behalve R.J. u wil vinden (CGVS I, p. 10). Bijkomend is het evengoed ongeloofwaardig dat u, op de vraag of u overwogen heeft contact te leggen met R.J. of B.M. om hen duidelijk te maken dat u nooit de intentie had om bezwarende verklaringen tegen hen te doen maar enkel onder dwang bepaalde verklaringen op papier had gezet, het onwaarschijnlijke antwoord gaf dat u deze optie nog niet had overwogen. Onmiddellijk voegde u hieraan toe dat u niet langer beschikte over contactgegevens van deze beide personen (CGVS II, p. 10-11). Gezien u jaren lang in dienst was van de MS. G., in een hogere kaderfunctie bovendien, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u niet eens de overweging heeft gemaakt om uw versie van de feiten te doen aan R.J. die u toch een van de twee partijen noemt die een zwaarwichtige vervolging van uw persoon hebben gedaan. Het gegeven dat u niet langer over contactgegevens beschikt voor de beide (geheime) zaakvoerders van deze holding is bezwaarlijk een onoverkomelijk beletsel te noemen. R. is allereerst een gekend publiek figuur met jarenlange politieke staat van dienst. Daarenboven blijkt uit uw relaas dat u zelfs tijdens uw eerste hechtenis in staat was om contact te leggen met (een medewerker van) R.J. om uw vrijlating te bewerkstelligen (CGVS I, p. 15). Gegeven deze vaststellingen kan enkel worden geoordeeld dat zelfs indien u tijdelijk geen toegang zou hebben tot contactgegevens van R.J. u niettemin aanknopingspunten heeft om het contact met deze persoon te herstellen.

Ook over de identiteit van de beide partijen die u vervolgen, toont u zich vaag en ondoordacht. Enerzijds verklaart u te zijn vervolgd door niet nader bepaalde machtige figuren binnen het zittende regime (CGVS I, p. 9). U vermeldt weliswaar enkele concrete politieagenten en onderzoekers bij naam maar voegt daaraan toe dat deze handelen in opdracht van hogere machten. De identiteit van deze hogere machten concretiseert u geenszins. Uit de loutere vaststelling dat R.J. uiteindelijk in hechtenis is geplaatst, leidt u af dat uw tegenstanders van overheidswege moeten behoren tot de absolute top van het land, wat in uw ogen concreet inhoudt mensen die vallen onder het gezag van toenmalig president Sooronbay Jeenbekov want enkel wie verregaande macht heeft, kan er in uw inschatting in slagen om R.J. op te sluiten (CGVS I, p. 9). Welnu, deze laatste bewering is niettemin een blote bewering die u op geen enkele manier aannemelijk maakt. Ook over de figuur van R.J. – de tweede partij die u zou vervolgen en met wie u tot op zekere hoogte nauw had samengewerkt binnen M-S G. – deed u weinig aannemelijke verklaringen. Zo geeft u aan dat R.J. de geheime bewindvoerder is van M-S G., het bedrijvenconglomeraat waarin u ook werkzaam was als topmanager binnen de hotelketen. Niet aannemelijk is echter dat het u nooit door iemand expliciet werd gezegd dat R.J. een hoge beleidspositie had binnen deze groep. U stelde slechts mettertijd vast, zonder expliciete bevestiging van wie dan ook, dat het de bedoeling was dat elkeen R.J. op zijn wenken diende te bedienen (CGVS I, p. 7-8; CGVS II, p. 3-4). Zo waren er eerst kleine verzoeken van hem naar u toe. Later stelde u vast dat J. zonder verantwoording een heel hotel kon afhuren, of beslissingen kon nemen over kortingen, of de presidentiële suite opeisen. Op basis van die vaststellingen bent u geleidelijk aan beginnen gehoorzamen aan wenken en bevelen die R.J. u gaf. Het is daarbij niet aannemelijk dat een 'topmanager' van deze hotelketen, zoals u zichzelf noemt, zou gehoorzamen aan iemand die officieel een buitenstaander is in het bedrijf waar u werkzaam is zonder dat het u ooit door een kaderlid is duidelijk gemaakt, desnoods louter mondeling, dat u gehoorzaamheid verplicht was aan deze R.J., en hem desgevallend een heel hotel, of een hele hotelverdieping ter beschikking diende te stellen. In deze optiek moet het dan ook ronduit bizar worden genoemd dat u op 7 augustus 2019 onmiddellijk gehoor heeft gegeven aan het telefoontje van R.J. om een geldsom te gaan overhandigen aan betogers rond de prive-residentie van voormalig president Almazbek Atambayev in Koi-Tash. Dies te meer gezien de mediatieke aandacht die werd gegeven aan de krachtmeting die hier plaatsvond tussen voormalig president Almazbek Atambayev en de zittende president Surunbay Jeenbekov – geen familie van R.J. – die Atambayev wilde vervolgen onder andere op verdenking van feiten van corruptie. Gegeven deze mediatieke ruchtbaarheid vindt het CGVS het minstens onwaarschijnlijk dat u zonder weerwoord gehoor geeft aan het bevel van een bewindsvoerder van wie nooit aan u expliciet is bevestigd dat u hem diende te gehoorzamen.

Ook over het crimineel profiel van (delen van) M-S. G. toont u zich onaannemelijk vaag. Zo verklaart u eerst stellig dat via deze holding kolossale witwaspraktijken werden gevoerd van gelden uit drugshandel in het noorden van het land. Verder gaf u ook aan dat zelfs K.K. 'belangen' had bij M-S. G. (CGVS I, p.9-10), toch een beruchte leider van een internationale misdaadorganisatie. Verder verklaarde u ook dat M-S. G. tot het gokverbod van 2011 in Kirgizië vrijwel het monopolie had op gokspelen (CGVS II, p. 4). Bij verdere bevraging hield u zich dan weer erg op de vlakte, beweerde u dat u deze informatie niet officieel had en dat als bovenstaande algemeen gekend was, er ongetwijfeld al mensen zouden zijn gestraft en opgesloten. Met dergelijk antwoord kan bezwaarlijk genoeg worden genomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich topmanager noemde binnen minstens de hotelafdeling van M-S G., en dat u hiërarchisch enkel de raad van directeurs van M-S. G. boven u had (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 3). U verklaarde ook dat het u was die alles controleerde, minstens dus binnen de hotelafdeling van de holding. Gegeven dit zelfverklaarde professioneel profiel dient redelijkerwijze te worden verwacht dat u met iets meer detail uw verwijzing naar lucratieve criminele praktijken binnen M-S. G. moet kunnen staven. Deze vaststelling raakt tenslotte de kern van uw asielmotieven: het vervolgingsmotief in hoofde van overheidskaders was luidens uw verklaringen net dat u als topmanager binnen deze holding toegang zou hebben tot voor R.J. bezwarende informatie, en dat men via u erin kon slagen om deze lucratieve holding van R.J. te onvreemden (CGVS I, p. 9).

Tenslotte zij erop gewezen dat u voor de verklaarde vervolgingsproblematiek niet het minste begin van bewijs aanlevert. Zo bijvoorbeeld uw verklaring (CGVS I, p. 8) dat u intussen in nationale opsporing zou zijn in Kirgizië. Het CGVS oordeelt dat u minstens dit gegeven met enig document kan bewijzen. Ook verklaarde u dat u tijdens uw tweede hechtenis voor een onderzoeksrechter was geleid (CGVS I, p. 17) om uw detentie te bekrachtigen. Ook voor deze rechterlijke handeling moet een begin van bewijs bestaan dat u niettemin niet voorlegt.

Deze en voorgaande vaststellingen leiden tot het oordeel dat u uw vervolgingsproblemen hoegenaamd niet aannemelijk maakt. Het door u neergelegde (valse) Italiaanse verblijfsbewijs is niet van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Gezien u zelf aangeeft dat dit stuk vals is, heeft dit dan ook geen enkele bewijswaarde ten aanzien van uw asielverklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending van het volgende aan:

- Schending van artikels 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62§2 van de wet van 15 december 1980
- Schending van artikel 3 van EHRM
- Schending van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991
- Schending van het twijfelbeginsel bedoeld om de verzoeker om internationale bescherming ten goede te komen
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de beginselen van goede trouw, voorzichtigheid en zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen
- Kennelijke beoordelingsfout
- Geen overlegging van objectieve informatie aan de hand waarvan kan worden vastgesteld dat de verzoeker enerzijds baat zou kunnen hebben bij een binnenlandse vlucht en anderzijds bij daadwerkelijke en doeltreffende bescherming door zijn nationale autoriteiten
- Het ontbreken van inoverwegingname van subjectieve elementen, van in hoofde van de verzoekende partij, die verband houden met zijn angst voor vervolging
- Ontbreken van overlegging van bepaalde administratieve documenten in het administratief dossier van de verzoekende partij
- Motivering door middel van referentie".

Verzoeker gaat ten eerste in op het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zijn verklaringen over zijn clandestiene uitreis van Kirgizië naar West-Europa geloofwaardigheid missen en

doorspekt zijn met tegenstrijdigheden. In dit verband wijst hij vooreerst op zijn verslechterde psychologische toestand. Ter staving hiervan verwijst hij naar het psychologisch attest dat hij bij het verzoekschrift voegde, waarin zijn psychologische toestand wordt beschreven en waaruit blijkt dat hij sinds januari 2023 twee keer per maand op consultatie gaat bij een psycholoog. Hij besluit dat uit dit attest duidelijk blijkt dat zijn psychologische toestand invloed heeft op zijn concentratievermogen, wat volgens hem waarschijnlijk kan leiden tot onnauwkeurigheden, verwarringen en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Voorts stelt verzoeker dat zijn advocaat op 7 september 2021 een e-mail richtte aan de commissaris-generaal met opmerkingen op het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Concreet opperde verzoeker dat hem tijdens dit gesprek vragen werden gesteld, maar dat hij de gelegenheid niet kreeg om zijn antwoorden adequaat uiteen te zetten. Verder wees hij erop dat hij tijdens dit gehoor werd bijgestaan door een tolk die kennelijk het Nederlands niet beheerste en het Russisch bij benadering leek te beheersen, dat de tolk vertaalde vanuit het Russisch naar het Engels en dat de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken vervolgens notities maakte in het Nederlands en dat het mogelijk was dat het gebruik van drie verschillende talen het juiste en volledige begrip van zijn verklaringen had bemoeilijkt. Hij is verder van mening dat de door hem bij het herlezen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken gemaakte opmerkingen niet in overweging werden genomen/gecorrigeerd. In dit verband voegt verzoeker nog toe dat hij van bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud van 21 december 2021 (hierna: eerste persoonlijk onderhoud) bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) ook duidelijk heeft aangegeven dat er zich bepaalde problemen hadden voorgedaan tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij besluit dat het duidelijk is dat de door hem gemelde problemen hebben geleid tot onnauwkeurigheden en fouten in de neerslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens vat verzoeker de verklaringen, die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal over zijn reis naar België in 2019 aflegde, samen. Hij stelt nog dat het enkele feit dat hij de duur van de reis heeft gewijzigd in de e-mail die hij naar de commissaris-generaal na zijn eerste persoonlijk onderhoud op 11 januari 2022 verstuurde, niet toelaat te besluiten dat hij zijn eerdere verklaringen tegensprak. Hij verduidelijkt dat er in deze e-mail immers op geen enkele manier gespecificeerd werd over welke specifieke route hij het had. Verzoeker benadrukt nogmaals dat uit het voorgaande blijkt dat hem geen tegenstrijdige verklaringen kunnen verweten worden over zijn reis van Kirgizië naar België, aangezien hij vanaf 7 september 2021 (wat wil zeggen voor zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal) heeft gemeld dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat de opmerkingen die hij in dit verband heeft geformuleerd niet in aanmerking werden genomen door de commissaris-generaal en niet hebben geleid tot de correctie van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tot slot betoogt verzoeker nog dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de Belgische asielinstanties, door, zodra hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende, te verklaren dat hij de Schengenzone is binnengekomen door middel van een valse Italiaanse verblijfstitel.

Ten tweede hekelt verzoeker het motief van de bestreden beslissing waarin wordt beweerd dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande zijn Kirgizisch paspoort, namelijk in het document *“registratie verzoek om internationale bescherming”* van 27 september 2017 enerzijds en tijdens zijn interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal anderzijds.

Concreet betoogt verzoeker dat het administratief dossier dat door de commissaris-generaal per e-mail van 2 maart 2023 aan zijn advocaat werd overhandigd, geen enkel document bevat met betrekking tot de inschrijving van zijn verzoek om internationale bescherming, en dat hij bovendien ook geen kopie ontvangen heeft van dit document, terwijl de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel naar dit document verwijst om een vermeende tegenstrijdigheid te funderen. Hij meent dan ook dat hij hierdoor in de onmogelijkheid verkeert om kennis te nemen van dit deel van de motivering van de bestreden beslissing. Hij vervolgt zijn betoog als volgt:

“Daarbij voert het CGVS een motivering door verwijzing uit.

Door te verwijzen naar een document opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de inschrijving van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op 27 September 2019 zonder een kopie van dit document mee te delen als bijlage bij de bestreden beslissing en/of als onderdeel van het administratief dossier, naar de Raad van de verzoekende partij per e-mail van 2 maart 2023, verstrekt het CGVS een motivering bij verwijzing.

In dit verband moet eraan worden herinnerd, dat de motivering in principe samen met de beslissing moet worden ontwikkeld en dat alleen de in de akte vermelde redenen door de rechter in aanmerking kunnen worden genomen.

Opdat een dergelijke redenering door middel van verwijzing wordt aanvaard, moet aan drie voorwaarden worden voldaan:

1°) het document waarnaar de administratieve handeling verwijst, moet zelf voldoende gemotiveerd zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 15 juli 1991;

2°) de inhoud van het document waarnaar wordt verwezen, moet bekend zijn bij de geadresseerde van de administratieve handeling. Dit is het geval wanneer dit document aan de akte wordt gehecht om er deel van uit te maken of wanneer de inhoud van het document, zelfs door middel van uittreksels, wordt overgenomen of samengevat in de administratieve handeling. Als het document waarnaar de handeling verwijst, niet bekend is bij de geadresseerde, is motivering door middel van verwijzing niet toegestaan; kennis van het document waarnaar de handeling verwijst, moet minstens gelijktijdig zijn met kennis van de handeling zelf. Het kan anterieur zijn, maar het kan in principe niet postérieur zijn. Een essentieel doel van de wet is namelijk de burger te informeren over de redenen voor de handeling, zodat hij met volledige kennis van zaken kan onderzoeken of het raadzaam is beroep in te stellen;

3°) zonder context en zonder dubbelzinnigheid moet blijken dat de opsteller van de administratieve handeling, gebruik makend van zijn discretie, het ingenomen standpunt heeft onderschreven in het document waarnaar hij verwijst (P. JADOUL & S. VAN DROOGHENBROEK, "De formele motivering van administratieve handelingen", LA CHARTE, 2005, pp. 43 tot 45).

In casu dient te worden opgemerkt, dat deze 2de voorwaarde door het CGVS op geen enkele wijze werd gerespecteerd om de hierboven uiteengezette redenen.

De verzoekende partij wordt derhalve niet in kennis gesteld van alle redenen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 27 februari 2023.

Enkel dit element volstaat om te leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing door middel van het onderhavige beroep.

2°)

De verzoekende partij heeft tijdens zijn verhoor op het Vreemdelingenbureau en het CGVS verklaard, dat zijn internationale paspoort was ingehouden door de Kirgizische politie en dat hij een uitreisverbod had moeten ondertekenen d.d. 9 augustus 2019 (DVZ, punt 28 ; CGVS I, p. 8).

De verzoekende partij heeft daarom tijdens zijn drie gehoren door de Belgische asielautoriteiten voortdurend verklaringen over dit punt afgelegd.

Bovendien is bij bestudering van het administratief dossier van verzoekende partij, dat door het CGVS per e-mail van 2 maart 2023 aan de raadsman van de verzoekende partij is meegedeeld, duidelijk gebleken dat er met name een kopie is van het Kirgizische internationale paspoort van verzoeker, afgegeven op 29 mei 2015 en geldig tot 29 mei 2025.

De verzoekende partij heeft daarmee zijn identiteit en nationaliteit duidelijk vastgesteld.

Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden beslissing op dit punt noch correct noch geldig gemotiveerd is.

Bijgevolg moet het op zijn minst nietig worden verklaard."

Ten derde kan verzoeker de verwerende partij niet volgen waar zij stelt dat ook wat betreft zijn eigenlijke asielmotieven dient te worden gewezen op verschillende onaannemelijkheden. In verband met de overwegingen van de bestreden beslissing dat het opvalt dat verzoekers relaas met betrekking tot zijn opsluiting van 14 augustus 2019 een bijzonder ingestudeerd en weinig authentiek karakter hebben en dat zijn doorgedreven geconstrueerde vertelling hieromtrent in schril contrast staat met het gebrek aan detail en het gebrek aan relevante kennis dat hij toont met betrekking tot de vervolgingsfeiten die zich zouden voorgedaan hebben nadat hij Kirgizië ontvlucht was en dat het ongeloofwaardig is dat hij geen contact heeft gelegd met R.J., betoogt hij het volgende:

"1. [...]

* Weerlegging

1°)

Om te beginnen moet de aandacht van de Raad worden gevestigd op de absurditeit van dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing.

Het CGVS verwijt de verzoekende partij namelijk kennelijk, dat hij met betrekking tot zijn detentie van 14 augustus 2019 een chronologisch goed opgebouwd relaas heeft verstrekt, met een "onverwachte rijkdom aan details", "zonder hiaten of aarzelingen", met details van zijn gemoedstoestand.

Bij lezing van dit deel van de motivering van de bestreden beslissing valt moeilijk in te zien hoe het relaas van de verzoekende partij over zijn detentie, een volledig en gedetailleerd relaas, een geldige reden zou kunnen zijn om een besluit tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te leiden.

In dit verband moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij tijdens zijn eerste persoonlijk gehoor door het CGVS op 21 december 2022 een uiterst precies, gedetailleerd relaas heeft gegeven betreffende zijn arrestatie en detentie op 14 augustus 2019.

Hierbij wordt verwezen naar de verklaringen van de verzoekende partij op pagina 16, 17 en 18 van het persoonlijk gehoor van de verzoekende partij door het CGVS van 21 december 2022.

Verder werd er geen enkele tegenstrijdigheid geconstateerd tussen de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot zijn detentie op 14 augustus 2019 tijdens zijn twee persoonlijke gehoren door het CGVS op 21 december 2022 en 11 februari 2023.

Deze nauwkeurige, volledige en gedetailleerde verklaringen zijn, in tegenstelling tot wat het CGVS in de bestreden beslissing beweert, van dien aard, dat ze de waarheidsgetrouwheid van de verklaringen van de verzoekende partij op dit punt bevestigen.

Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld, dat dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing op geen enkel bewijs berust en derhalve elke grond mist.

2°)

Bovendien verwijt het CGVS aan de verzoekende partij, dat hij met betrekking tot de ontvoering van zijn zus en haar twee minderjarige kinderen geen nauwkeurig relaas had, aangezien de verzoekende partij met betrekking tot deze gebeurtenis niet in staat was "om essentiële informatie" te verstrekken.

Allereerst moet worden benadrukt, dat deze ontvoering plaatsvond nadat de verzoekende partij uit Kirgizië was gevlucht.

Bijgevolg is de verzoekende partij wat betreft de details van deze gebeurtenis volledig afhankelijk van de informatie, die hem werd meegedeeld door de leden van zijn naaste familie, die in Kirgizië achterbleven.

In dit opzicht kan de verzoekende partij dus niet terecht worden verweten niet te weten of tijdens de bezoeken van de Kirgizische autoriteiten aan het ouderlijk huis in Kirgizië een of meer documenten door de autoriteiten zijn overgelegd, zoals bijvoorbeeld een bevelschrift door een rechtbank.

Voor het overige wordt verwezen naar de ontwikkelingen, die hieronder onder punt 2 zijn weergegeven.

2.

[...]

** Weerlegging*

Vooraf dient te worden opgemerkt, dat de verzoekende partij met betrekking tot de ontvoering van zijn zus en haar twee minderjarige kinderen precieze, indirecte en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn tweede persoonlijk gehoor door het CGVS.

Zo heeft de verzoekende partij verklaard dat:

[...]

De verzoekende partij heeft derhalve duidelijk aangegeven dat:

- *4 mensen op 13 of 14 januari bij de familie van de verzoekende partij waren gekomen en vroegen waar de verzoekende partij was, waarbij werd aangegeven dat hij contact met hen moest opnemen;*
- *deze 4 mensen waren onbeleefd;*
- *de moeder van de verzoekende partij heeft hem niet alle mogelijke details heeft verstrekt, aangezien de verzoekende partij zich in België bevindt en hen dus niet kan helpen;*
- *de echtgenoot van de zus van de verzoekende partij, Az., wilde een klacht indienen voor de ontvoering van zijn vrouw en hun twee minderjarige kinderen, maar deed dit niet omdat hij dacht dat het indienen van een klacht de situatie zou verergeren;*
- *toen hij terugkeerde naar het ouderlijk huis, maakte de moeder van de verzoekende partij zich niet meteen zorgen, omdat haar dochter soms naar het huis van haar schoonouders ging. De moeder van de verzoekende partij nam dus pas de volgende dag contact op met de echtgenoot van haar dochter, Az.*

Deze verklaringen zijn, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert in de bestreden beslissing, uiterst nauwkeurig en gedetailleerd.

Bovendien lijkt het volkomen logisch, dat gezien de problemen, die de verzoekende partij met de Kirgizische autoriteiten ondervond, zijn familieleden niet hebben getracht bij diezelfde autoriteiten een klacht in te dienen wegens ontvoering van de zus van de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen.

Voorts heeft de verzoekende partij met betrekking tot de vraag wie er achter de ontvoering van de zus van de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen zat, het volgende verklaard;

[...]

Zo heeft de verzoekende partij aangegeven dat:

- *De mensen die vóór de verdwijning van zijn zus en haar twee minderjarige kinderen naar het ouderlijk huis waren gekomen, straattaal hadden gebruikt;*
- *R. J. was kort voor zijn verdwijning vrijgelaten;*
- *De politie en, meer bepaald, de autoriteiten andere methoden gebruiken om een persoon in de val te lokken, zoals het plaatsen van drugs of wapens, of zelfs het verzinnen van een zaak tegen hem.*

Nogmaals en in tegenstelling tot de motivering van de bestreden beslissing op dit punt, heeft de verzoekende partij met betrekking tot deze vragen nauwkeurige, gedetailleerde en volkomen logische verklaringen afgelegd;

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing op dit punt noch geldig noch correct gemotiveerd is.

3.

[...]

** Weerlegging*

Bij het lezen van de aantekeningen van het persoonlijk gehoor van de verzoekende partij door het CGVS, wordt vastgesteld dat de verzoekende partijtijdens zijn 2de persoonlijk onderhoud door het CGVS heeft verklaard dat:

[...]

Bij lezing van deze verklaringen blijkt duidelijk, dat het CGVS in het kader van de motivering van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle verklaringen, die de verzoekende partij dienaangaande heeft afgelegd.

De verzoekende partij verklaarde inderdaad duidelijk, dat een van de redenen waarom hij had besloten geen contact op te nemen met R. J. of B. M., was dat hij er zeker van was dat er niets goeds uit een dergelijk contact zou voortkomen.

Het CGVS houdt geen rekening met deze verklaring, die nochtans volkomen realistisch lijkt, aangezien de M-S.-g., een groep die aanvankelijk geleid werd door B. M. en I. M., banden had met de georganiseerde misdaad op internationaal niveau en naar alle waarschijnlijkheid betrokken was bij het witwassen van geld en drugshandel in het grensgebied met Afghanistan.

Bovendien verandert het enkele feit, dat de verzoekende partij gedurende meerdere jaren in dienst van de M-S.-g. was, niets aan de voorgaande redenering.

Uit het voorgaande volgt, dat het CGVS geenszins rekening heeft gehouden met alle verklaringen van de verzoekende partij dienaangaande.

Bovendien, en zoals blijkt uit de verschillende artikelen die bij het administratief dossier van de verzoekende partij zijn gevoegd, is R. J. sinds december 2019 gearresteerd.

Bijgevolg is het moeilijk te begrijpen om welke reden(en) het CGVS meent, dat de verzoekende partij contact had moeten opnemen met R. J. om hem uit te leggen, dat hij nooit van plan was om belastende verklaringen tegen hem af te leggen.

In ieder geval, en gelet op het voorgaande, blijkt duidelijk, dat de verzoekende partij bij zijn terugkeer naar Kirgizië eveneens het doelwit zou zijn van de Kirgizische autoriteiten, vanwege zijn banden met R. J. en zijn beroep binnen de M-S.-g.

In dit verband dient eveneens te worden opgemerkt, dat de professionele bezigheden van de verzoekende partij binnen de M-S.-g. door het CGVS geenszins in twijfel werden getrokken en derhalve als aangetoond moeten worden beschouwd.

Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden beslissing op dit punt noch geldig noch correct gemotiveerd is."

Voorts gaat verzoeker in op de overweging van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal stelt dat verzoeker zich ook over de identiteit van beide partijen, die hem vervolgen, vaag en ondoordacht toont. Verzoeker meent vooreerst dat de verwerende partij niet heeft aangegeven in de bestreden beslissing om welke reden(en) het naar haar mening niet geloofwaardig zou zijn dat hij op 7 augustus 2019 onmiddellijk had gereageerd op de oproep van R. J. om een geldbedrag te overhandigen aan de demonstranten, die rond de privéwoning van de voormalige president, Almazbek Atambayev, stonden. Verzoeker betoogt dat dit een simpele bewering is, die op geen enkel element is gebaseerd. Nadat hij een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht geeft, besluit hij in dit verband dat dit onderdeel van de bestreden beslissing niet voldoet aan de formele motiveringsplicht. Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij, nadat hij was aangeworven als "Food & Beverages Manager" in de hotelketen van M-S. G., beseftte dat R. J., oppositiepoliticus en zakenman, in het geheim een leidende rol had binnen deze groep. Hij voegt hieraan toe dat hij vanaf zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde dat niemand hem ooit had verteld dat R. J. aandelen bezat in de M-S. G. Hij citeert ook de verklaringen die hij tijdens dit eerste persoonlijk onderhoud in dit verband aflegde. Verzoeker stelt tevens dat het volkomen logisch lijkt dat hij niet op de hoogte was, dan wel bewust werd gemaakt van de betrokkenheid en de exacte rol van R. J. binnen de M-S. G., aangezien hij een parlementariër en een politicus van de oppositie is. Hij stelt voorts nog dat de verwerende partij heeft nagelaten de reden(en) aan te geven waarom zij het niet geloofwaardig acht dat niemand ooit expliciet aan hem heeft verteld dat R. J. een leidende rol heeft binnen de M-S. G. Hij besluit dat ook dit een simpele bewering is die op geen enkel element is gebaseerd en dat de bestreden beslissing ook op dit punt niet voldoet aan de formele motiveringsplicht.

Wat betreft de overweging van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat verzoeker zich ook over het crimineel profiel van (delen van) de M-S. G. onaannemelijk vaag toont, oppert verzoeker het volgende:

"[...]

* Weerlegging

1°)

Vooraf dient nogmaals te worden benadrukt, dat de verzoekende partij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud door het CGVS heeft verklaard dat:

[...]

Bovendien blijkt uit de vaste verklaringen van de verzoekende partij, dat hij verantwoordelijk was voor het beheer van de hoteldivisie van de M-S.-g., wat een volkomen legale activiteit van die groep vormde.

In dit verband dient te worden benadrukt, dat het volkomen logisch is, dat de verzoekende partij niet beschikte over uiterst nauwkeurige informatie over de criminele activiteiten van de M-S.-g., dit gelet op zijn eigen positie binnen de legale activiteiten van deze zelfde groep.

Bovendien heeft de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat het CGVS in de bestreden beslissing stelt, wel details verstrekt over de criminele activiteiten van de M-S.-g.

Het enkele feit, dat de verzoekende partij een officiële functie bekleedde binnen de M-S.-g., dit voor de legale activiteiten van dezelfde groep, houdt immers niet in, dat de verzoekende partij kennis heeft van details met betrekking tot de parallelle criminele activiteiten van dezelfde groep.

Verder heeft de verzoekende partij wel informatie verstrekt over de criminele activiteiten van de M-S.-g.

Zo heeft de verzoekende partij aangegeven dat:

- *er zeer grote witwasoperaties waren uitgevoerd met middelen uit de drugshandel in Noord-Kirgizië.*
- *K. K. had belangen binnen de M-S.-g. (CGVS I, pp. 9-10).*
- *De M-S.-g. had een monopolie op gokken in Kirgizië vóór 2011, toen ze werden verboden (CGVS II, p. 4).*

De juistheid van deze verschillende gegevens wordt door het CGVS in de bestreden beslissing geenszins ontkracht.

Bijgevolg moet ervan worden uitgegaan, dat in tegenstelling tot wat het CGVS stelt in de bestreden beslissing, de verzoekende partij het CGVS wel informatie heeft verstrekt over de criminele activiteiten van de M-S.-g.

In dit verband moet er ook op worden gewezen, dat het CGVS in de bestreden beslissing niet heeft gespecificeerd welke informatie de verzoekende partij volgens haar had moeten weten over de criminele activiteiten van de M-S.-g.

Ten slotte is het enkele feit, dat de Kirgizische autoriteiten van mening zijn dat de verzoekende partij vanwege zijn officiële positie binnen de M-S.-g. op de hoogte zou zijn gebracht van informatie en bijzonderheden over de criminele activiteiten van deze groep en de rol die hij daarin speelde, groep, door R. J., niet betekend, dat de verzoekende partij daadwerkelijk op de hoogte was van dergelijke informatie en/of details.

Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden beslissing op dit punt noch geldig noch correct gemotiveerd is."

Voorts gaat verzoeker in op de overweging van de bestreden beslissing waarin erop wordt gewezen dat verzoeker niet het minste begin van bewijs aanlevert voor de voorgehouden vervolgingsproblematieken. In dit verband wenst verzoeker vooreerst op te merken dat in het administratief dossier een kopie zit van zijn Kirgizisch internationaal paspoort, dat werd afgegeven op 29 mei 2015 en geldig is tot en met 29 mei 2025. Hij stelt dat hij daarmee zijn identiteit en nationaliteit duidelijk heeft aangetoond. Bovendien betoogt verzoeker dat hij, zoals volgens hem hierboven wordt aangetoond, consistente, nauwkeurige, gedetailleerde en op geen enkele manier met elkaar tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn gegronde vrees. Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel. In het licht van deze uiteenzetting benadrukt hij dat hij over zijn gegronde vrees voor vervolging verklaringen heeft afgelegd die consistent, nauwkeurig, gedetailleerd en vrij van enige tegenstrijdigheid zijn. Gelet op het voorgaande besluit verzoeker dat het enkele feit dat hij geen documenten heeft neergelegd met betrekking tot de gevraagde kennisgeving waarvan hij het onderwerp is in Kirgizië en/of het onderzoek dat tegen hem is ingesteld door de Kirgizische autoriteiten, niet voldoende is om te besluiten hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Verzoeker sluit zijn betoog af met een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, waarna hij besluit dat de bestreden beslissing hier niet aan voldoet.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in subsidiaire orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een psychologisch attest *d.d.* 21 maart 2023 bij het voorliggende verzoekschrift (stuk 3).

2.2.2. Op 30 augustus 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd een kopie van zijn geboorteakte (met vertaling), een kopie van een militair identiteitsbewijs (met vertaling), een kopie van zijn diploma secundair onderwijs (met vertaling) en een kopie van zijn binnenlands paspoort (met vertaling). De originelen van bepaalde van deze stukken werden ter terechtzitting voorgelegd.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle

elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt niet uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Evenmin verduidelijkt verzoeker wat hij bedoelt met de beginselen van “*goede trouw en voorzichtigheid*”, die hij in het verzoekschrift enkel omschrijft al beginselen van behoorlijk bestuur. Hij duidt overigens ook niet aan op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing zouden geschonden zijn.

2.3.5. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Kirgizië enerzijds mishandeld en strafrechtelijk vervolgd te worden door politiemedewerkers van het huidige regime zolang hij niet toegeeft aan hun eis om een bezwarende getuigenis af te leggen tegen R. J. en anderzijds vervolgd te worden door het netwerk van R. J. om net te beletten dat hij door een bezwarende getuigenis schade zou berokkenen aan R. J.

Blijkens de bestreden beslissing slaagt verzoeker er, omwille van verschillende redenen, niet in een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Zo (I) zijn verzoekers verklaringen over zijn clandestiene uitreis van Kirgizië naar West-Europa ongeloofwaardig. Verder (II) legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn Kirgizisch paspoort, waardoor de commissaris-generaal vermoedt dat hij zijn paspoort verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties. Bovendien (III) stelt de commissaris-generaal dat de voorgaande vaststellingen er ernstig aanleiding toe geven te besluiten dat verzoeker de ware toedracht over het moment waarop en de omstandigheden waarin hij Kirgizië heeft verlaten – al dan niet legaal en met medeweten van de plaatselijke autoriteiten – wil verborgen houden voor de Belgische asielinstanties en dat de mogelijkheid bestaat dat hij het eventuele bestaan van een duurzaam verblijfsalternatief in een derde land tracht verborgen te houden. Daarnaast (IV) geven zijn verklaringen over zijn eigenlijke asielmotieven blijk van diverse onaannemelijkheden. Vooreerst (i) valt het op dat verzoekers relaas met betrekking tot zijn opsluiting op 14 augustus 2019 een bijzonder ingestudeerd en weinig authentiek karakter vertonen en staat zijn doorgedreven geconstrueerde vertelling hieromtrent in schril contrast met het gebrek aan detail en het gebrek aan relevante kennis dat hij toont met betrekking tot de vervolgingsfeiten die zich zouden voorgedaan hebben nadat hij Kirgizië ontvlucht was. Wat betreft (a) de verschillende keren dat de politie hem tot in zijn ouderlijk huis is gaan zoeken, wijst de commissaris-generaal er bijvoorbeeld op dat hij niet weet of deze agenten deze feitelijke huiszoekingen hadden gedaan op basis van een gerechtelijk bevelschrift. Hij wijst er in dit verband nog op dat verzoeker toegang had tot getuigenissen uit eerste hand aangaande deze huiszoekingen via het telefonisch contact met zijn moeder. Wat betreft (b) de ontvoering van verzoekers zus en kinderen vanaf 28 januari 2022 blijft zijn relaas evengoed op essentiële aspecten in gebreke. Ten eerste is het niet aannemelijk dat zijn moeder, bij de vaststelling dat haar bij haar inwonende dochter en twee kleinkinderen niet meer thuis waren zonder verder bericht, en de vaststelling dat zij wegbleven, niet het initiatief had genomen om de autoriteiten in te lichten van een onrustwekkende verdwijning. Ten tweede verklaart verzoeker dat de ontvoerders het jongste kind aan de familie terugbezorgd hebben, maar weet hij helemaal niet hoe dit gebeurde. Ten derde legt hij ook vage verklaringen af over wie hij denkt dat verantwoordelijk is voor de ontvoering van zijn zus en twee van haar kinderen. Bijkomend (c) is het volgens de commissaris-generaal evengoed ongeloofwaardig dat verzoeker, op de vraag of hij overwogen heeft contact te leggen met R. J. of B. M. om hen duidelijk te maken dat hij nooit de intentie had om bezwarende verklaringen tegen af te leggen, maar enkel onder dwang bepaalde verklaringen op papier had gezet, het onwaarschijnlijke antwoord gaf dat hij deze optie

nog niet had overwogen. Voorts (ii) toont verzoeker zich ook over de identiteit van de partijen die hem vervolgen vaag en ondoordacht. Enerzijds (a) verklaart verzoeker te zijn vervolgd door niet nader bepaalde machtige figuren binnen het zittende regime. Hij vermeldt weliswaar enkele concrete politieagenten en onderzoekers bij naam, maar voegt hieraan toe dat deze handelen in opdracht van hogere machten, waarvan hij de identiteit geenszins concretiseert. Waar verzoeker uit de loutere vaststelling, dat R. J. uiteindelijk in hechtenis is geplaatst, afleidt dat zijn tegenstanders van overheidswege moeten behoren tot de absolute top van het land, wat in zijn ogen concreet inhoudt mensen die vallen onder het gezag van toenmalig president Sooronbay Jeenbekov omdat enkel wie verregaande macht heeft er in zijn inschatting in kan slagen om R. J. op te sluiten, stelt de commissaris-generaal dat deze laatste bewering een louter blote bewering is. Anderzijds (b) legde verzoeker ook weinig aannemelijke verklaringen af over de figuur van R. J., de tweede partij die hem zou vervolgen en met wie hij tot op zekere hoogte nauw had samengewerkt binnen de M-S. G. Tevens (iii) toont verzoeker zich ook onaannemelijk vaag over het crimineel profiel van (delen van) de M-S. Gr. Verder (V) levert verzoeker voor de beweerdde vervolgingsproblematiek niet het minste begin van bewijs aan. Tot slot (VI) kan de door verzoeker neergelegde (valse) Italiaanse bewijstitel, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het plegen van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerdde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoekers verklaringen over zijn clandestiene uitreis van Kirgizië naar West-Europa ongeloofwaardig zijn. De bestreden beslissing overweegt in dit verband terecht als volgt:

“Zo moet alvast worden gewezen op diverse manifeste tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Immers had u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat u onderweg per vliegtuig zou zijn gereisd van Kazachstan naar Kiev, Oekraïne. Vanuit Kiev zou u een flitx-bus hebben genomen naar Polen en Duitsland, om tot slot per trein naar België door te reizen (DVZ verklaring dd. 27.11.2019, rubriek 37). Echter verklaarde u in uw persoonlijke onderhoud met het CGVS nadrukkelijk dat u nooit een vliegtuig heeft genomen tijdens uw reis van Kirgizië tot West-Europa. U verklaarde daarentegen dat u van aan de Kirgizisch-Kazachse grens per auto naar Almaty bent gereisd, van waaruit u enige tijd later per trein bent verdergereisd naar Abtuba, en verder door naar Orenburg, in de Russische Federatie, en nog verder – ook per trein – naar Krasnodar, Russische Federatie. Via Sinferopol, op de Krim, dat op dat moment onder Russische controle stond, zou u zijn doorgereisd naar Oekraïne (CGVS I, p. 12, 14). Daarbij heeft u er ook nooit enige melding gemaakt van een passage via Kiev. Wel werd vastgesteld dat uw verklaringen over steden die u in Oekraïne zou zijn gepasseerd opvallend volatiel zijn. Immers verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS dat u van Sinferopol concreet naar Oekraïne bent gereisd via de stad Khmink, per auto (CGVS I, p. 13). In de opmerkingen bij de notities van dit persoonlijk onderhoud, die u via uw advocaat liet worden dd.11.01.2022, werd echter ineens aangehaald dat u tijdens het persoonlijk onderhoud zou hebben gesproken van Khmelnytski, wat uit de genoemde notities hoe dan ook niet blijkt, integendeel blijkt uit de genoemde notities dat de protection officer uw plaatsverwijzing eerst had verstaan als Minsk, waarop u de correctie naar Khmink had doorgevoerd (CGVS I, p. 13). Welnu, in uw opmerkingen bij deze notities van uw eerste persoonlijk onderhoud wordt bovendien aangegeven dat u zich eerder had vergist bij uw eerdere plaatsverwijzing en dat u eigenlijk bedoelde te verwijzen naar de stad Kherson in plaats van naar Khmelnytski. In samenhang met de vastgestelde tegenstrijdigheid over een eventuele verplaatsing per vliegtuig tussen Kazachstan en Kiev, is de vaststelling van volatilitéit aangaande de lokaliteiten die u over land zou zijn gepasseerd, veelbetekenend. Even veelbetekenend is uw verwijzing over de duur van een verplaatsing tussen Sinferopol en de stad Khmink (waarvan u in uw opmerkingen bij de notities van genoemd persoonlijk onderhoud dus zou aangeven dat het niet Khmelnytski maar Kherson zou moeten zijn). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud meende u dat deze verplaatsing per auto 6-7 uren in beslag zou hebben genomen.

U vermeldde er zelfs bij dat deze verplaatsing niet lang had geduurd (CGVS I, p. 14). Gezien deze concrete verklaringen is het dan ook verwonderlijk dat u in uw opmerkingen bij dit persoonlijk onderhoud ineens meent de duur van deze verplaatsing te moeten wijzigen naar 16-17 uur (cfr mail dd.11.01.2022). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaringen over uw reisweg tussen Kirgizië en West-Europa.”

Deze overwegingen zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

In dit verband verwijst verzoeker vooreerst op zijn verslechterde psychologische toestand. Ter staving hiervan verwijst hij naar het bij het verzoekschrift gevoegde psychologisch attest d.d. 21 maart 2023, waarin zijn psychologische toestand wordt beschreven en waaruit blijkt dat hij sinds januari 2023 twee keer per maand op consultatie gaat bij een psycholoog. Hij besluit dat uit dit attest duidelijk blijkt dat zijn psychologische toestand invloed heeft op zijn concentratievermogen, wat volgens hem waarschijnlijk kan leiden tot onnauwkeurigheden, verwarringen en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. In dit verband merkt de Raad op dat de in het attest van 21 maart 2023 vervatte depressieve symptomen zijn vastgesteld op basis van de verklaringen en gedragingen van verzoeker en niet, althans zo blijkt niet uit het rapport, op basis van een objectief onderzoek. Nergens blijkt dat deze verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoeker werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. In het betreffende attest wordt onder meer melding gemaakt van concentratieproblemen en dissociatieve episodes, maar staat niet aangegeven dat van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij de verschillende onderhouden in de loop van zijn procedure om internationale bescherming zou kunnen volbrengen. Evenmin wordt hierin aangegeven dat daarbij van verzoeker geen volwaardige verklaringen kunnen worden verwacht. Bovendien blijkt uit de lezing van de notities van de beide persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal dat verzoeker wel degelijk en terdege in staat was overigens zeer gedetailleerde en uitgebreide verklaringen af te leggen en dat er van concentratie- of andere cognitieve problemen geen sprake was. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op 21 december 2021 gaf verzoeker overigens uitdrukkelijk te kennen dat niets en geen enkel aspect van zijn gezondheid hem in de weg staat of het hem moeilijk maakt om over zijn problemen te spreken (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 6). Aan het begin van het tweede persoonlijk onderhoud van 11 februari 2022 gaf verzoeker, gevraagd hij hoe zich voelde, dan weer enkel aan dat het fysiek goed met hem gaat het goed en dat hij gestrest is door de laatste gebeurtenissen thuis en het nieuws dat hij heeft ontvangen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 11 februari 2022 (hierna: tweede persoonlijk onderhoud), p. 2). Uit geheel van wat voorafgaat, blijkt niet dat cognitieve of concentratieproblemen verzoeker verhinderden om gedetailleerde en volwaardige verklaringen af te leggen.

Voorts tracht verzoeker de tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen in verband met zijn uitreis in 2019 te verschonen door te stellen dat er zich tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken communicatieproblemen hebben voorgedaan, die hebben geleid tot onnauwkeurigheden en fouten in de neerslag van zijn verklaringen aldaar. De Raad stelt vast dat verzoekers advocaat op 7 september 2021 een e-mail richtte aan de commissaris-generaal met opmerkingen over de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst. Concreet opperde verzoeker dat hem tijdens dit gesprek vragen werden gesteld, maar dat hij de gelegenheid niet kreeg om zijn antwoorden adequaat uiteen te zetten. Verder wees hij erop dat het gebruik van drie verschillende talen, het Russisch, Engels en het Nederlands, het juiste en volledige begrip van zijn verklaringen had bemoeilijkt. Tot slot stelt hij dat de door hem, bij het herlezen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gemaakte opmerkingen niet in overweging werden genomen of gecorrigeerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het begin van zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aangaf dat er zich bepaalde problemen hadden voorgedaan tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 2-3). De Raad oordeelt echter dat verzoeker, hoewel hij aldus meermaals aangaf dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hij in de mail van zijn advocaat d.d. 7 september 2021 op zeer uitgebreide wijze de verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken verduidelijkte, evenwel nergens melding maakte van het gegeven dat zijn verklaringen aangaande zijn reis van Kirgizië naar West-Europa verkeerd vertaald of genoteerd zouden zijn geweest bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien kan verzoeker hiermee geenszins verschonen dat zijn verklaringen – tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud en de opmerkingen bij de notities van dit

onderhoud – over de steden die hij in Oekraïne zou zijn gepasseerd opvallend volatiel zijn, zoals in de bestreden beslissing op pertinente wijze weergegeven wordt. Voorts kunnen mogelijke communicatieproblemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vergoelijken dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat de duur van een verplaatsing tussen Sinferopol en de stad Khmynsk (waarvan hij in zijn opmerkingen bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud dus zou aangeven dat het niet Khmelnytski maar Kherson zou moeten zijn) 6 tot 7 uren in beslag zou hebben genomen en niet lang had geduurd, terwijl hij in zijn opmerkingen bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud die door zijn advocaat werden overgemaakt op 11 januari 2022 plots meende dat dit 16 tot 17 uur betrof. In dit verband stelt verzoeker nog dat uit deze wijziging geen tegenstrijdigheid mag afgeleid worden. De Raad is van mening, zeker gelet op verzoekers verklaring tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat dit traject niet lang duurde, dat zijn wijziging van de duur van dit traject waardoor dit plots 10 uren langer zou geduurd hebben, wel degelijk opvallend is. Tot slot betoogt verzoeker in het verzoekschrift ook nog dat hij in de opmerkingen bij de notities van zijn eerste persoonlijk onderhoud nergens specificeerde over welk traject hij sprak. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn opmerkingen bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud stelt dat hij verklaarde dat hij 6 tot 7 uren gereisd had, maar dat hij in werkelijkheid 16 tot 17 uren gereisd heeft. Hoewel verzoeker hier niet expliciet vermeldt over welk traject hij hier spreekt, dient te worden opgemerkt dat, wanneer deze opmerking waarin hij spreekt van een traject van 6 tot 7 uren samen wordt gelezen met de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, er redelijkerwijze kan van uit gegaan worden dat hij met deze opmerking wel degelijk doelde op het traject tussen Sinferopol en de stad Khmynsk (waarvan hij in zijn opmerkingen bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud dus zou aangeven dat het niet Khmelnytski maar Kherson zou moeten zijn), dat volgens zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud 6 tot 7 uren geduurd had. De gemaakte opmerking dient dan ook wel degelijk begrepen te worden als een correctie van deze specifieke verklaring.

Waar hij tot slot opwerpt dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend door meteen te verklaren dat hij het Schengengebied was binnengekomen door middel van een vervalste Italiaanse verblijfstitel, slaagt verzoeker er nog niet in de ongeloofwaardigheid met betrekking tot zijn uitreis en het gevolgde traject te verklaren, laat staan weerleggen.

De Raad besluit dat verzoeker, door het louter opwerpen van niet geconcretiseerde onnauwkeurigheden en fouten in de vertaling van zijn gezegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, het herhalen van zijn verklaringen en het maken van de *supra* weerlegde vergoelijkningen, er niet in slaagt afbreuk te doen aan het geheel van pertinente vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van de clandestiene uitreis van Kirgizië naar West-Europa in 2019.

2.3.7.4. Daarbij komt nog dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn Kirgizisch paspoort.

In de fiche “*registratie verzoek om internationale bescherming*”, dat werd opgemaakt bij zijn eerste aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 september 2019, verklaarde verzoeker, bij de rubriek over zijn identiteitsdocumenten, dat hij zijn paspoort in bewaring had gegeven bij een vriend in België. Verzoekers handtekening op dit document bevestigt zijn verklaringen. Deze verklaring staat echter in schril contrast met de later tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal afgelegde verklaring dat zijn paspoort zou zijn ingehouden door de Kirgizische politie toen hij een uitreisverbod moest ondertekenen op 9 augustus 2019 (administratief dossier, “*verklaring DVZ*”, punt 28 en notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 8).

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om kennis te nemen van dit deel van de motivering van de bestreden beslissing, daar de verwerende partij zich voor deze tegenstrijdigheid baseert op de fiche “*registratie verzoek om internationale bescherming*”, terwijl het administratief dossier dat door de commissaris-generaal per e-mail van 2 maart 2023 aan zijn advocaat werd overhandigd, geen enkel document bevat met betrekking tot de inschrijving van zijn verzoek om internationale bescherming, en hij bovendien ook geen kopie ontvangen heeft van dit document. De Raad stelt immers vast dat het document “*registratie verzoek om internationale bescherming*” van 27 september 2019 wel degelijk in het administratief dossier zit. Bovendien blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk op welke elementen van dit document de verwerende partij zich beroept om te besluiten dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn Kirgizisch paspoort. Verzoeker had aldus wel degelijk de mogelijkheid kennis te nemen van (minstens de relevante elementen van) de inhoud van dit document en op die manier ook van dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing. Het gaat dan ook geenszins op te stellen dat hij niet in kennis is gesteld van alle redenen die aan de

bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekers uitgebreide betoog over de gebrekkige motivering door verwijzing is, gelet op het voorgaande, niet dienstig.

In het kader van de pertinente vaststellingen onder punt 2.3.7.3., is deze tegenstrijdigheid des te meer zwaarwichtig. De commissaris-generaal uit dan ook terecht het vermoeden dat verzoeker zijn paspoort verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties.

In het verzoekschrift stelt verzoeker nog dat het administratief dossier een kopie van zijn Kirgizisch internationaal paspoort, afgegeven op 29 mei 2015 en geldig tot 29 mei 2025, bevat. De Raad merkt op dat dit document zich bevindt in de map landeninformatie in het administratief dossier, bij de informatie aangaande zijn verzoeken om internationale bescherming in andere Europese landen en in het bijzonder bij de informatie aangaande zijn verzoeken om internationale bescherming die hij in Duitsland in 2017 indiende en de Dublin-procedure die daarop volgde. Zoals verzoeker zelf verklaarde, werd hij in 2015 door zijn werkgever naar de Baltische staten gestuurd, maar werd hij er opgelicht door zijn contactpersoon, waardoor hij zich genoodzaakt voelde verzoeken om internationale bescherming in te dienen in diverse EU-lidstaten, waaronder Duitsland (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker keerde uiteindelijk terug naar Kirgizië. In het licht van het voorgaande besluit de Raad dat het internationaal paspoort, waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, werd neergelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming dat hij in Duitsland indiende in 2017, en dus vooraleer hij naar Kirgizië terugkeerde na zijn problemen in Europa in 2015, vooraleer zijn huidige problemen in Kirgizië na deze terugkeer ontstonden en vooraleer hij in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangaande deze problemen verklaarde dat hij zijn paspoort, omwille van tegenstrijdige verklaringen, niet langer in zijn bezit had. Dat hij destijds zijn internationaal paspoort heeft voorgelegd, verandert niets aan het gegeven dat hij in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij niet in het bezit was van dit paspoort, omwille van tegenstrijdige redenen, en doet geen afbreuk aan het vermoeden dat verzoeker zijn paspoort verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties. Zelfs indien dit internationaal paspoort zou voorliggen in het kader van verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming, dan nog zou dit document geen afbreuk kunnen doen aan verzoekers tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Dit zou, integendeel, zijn tegenstrijdigheden juist versterken, daar hij enerzijds om tegenstrijdige redenen verklaarde zijn paspoort niet te hebben, en anderzijds dit paspoort wel neer kan leggen.

Bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker nog een "*binnenlands paspoort*" dat is afgegeven op 7 mei 2014 en geldig is tot 7 mei 2024, waarover hij verklaart dat dit dient te worden onderscheiden van zijn internationaal paspoort, daar dit eerste enkel kan gebruikt worden om binnenlands te reizen en het tweede gebruikt dient te worden voor internationale reizen. Verzoeker verduidelijkt hiermee evenwel geenszins hoe dit document de voorgaande pertinente tegenstrijdigheid zou kunnen verschonen. Overigens, de door verzoeker tijdens de terechtzitting getoonde en neergelegde documenten bevatten louter identiteits- en nationaliteitsgegevens dewelke in de huidige stand van zaken niet ter discussie staan.

2.3.7.5. Gelet op het voorgaande oordeelde de commissaris-generaal dan ook terecht dat de twee bovenvermelde vaststellingen er ernstig aanleiding toe geven te besluiten dat verzoeker de ware toedracht over het moment waarop en de omstandigheden waarin hij Kirgizië heeft verlaten – al dan niet legaal en met medeweten van de plaatselijke autoriteiten – wil verborgen houden voor de Belgische asielinstanties en dat de mogelijkheid bestaat dat hij het eventuele bestaan van een duurzaam verblijfsalternatief in een derde land tracht verborgen te houden.

2.3.7.6. Voorts beaamt de Raad de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen inzake zijn eigenlijke asielmotieven evengoed diverse onaannemelijkheden bevatten.

2.3.7.6.1. Zo valt het vooreerst op dat verzoekers relaas met betrekking tot zijn opsluiting op 14 augustus 2019 een bijzonder ingestudeerd en weinig authentiek karakter vertoont en staat zijn doorgedreven geconstrueerde vertelling hieromtrent in schril contrast met het gebrek aan detail en relevante kennis dat hij toont met betrekking tot de vervolgingsfeiten die zich zouden voorgedaan hebben nadat hij Kirgizië ontvlucht was. Na lezing van de gehoorverslagen oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal terecht overweegt dat verzoekers relaas over zijn opsluiting van 14 augustus 2019 als "*een goed geconstrueerd chronologisch relaas met ongevraagd rijkelijk detail, zonder de minste hiaten of episodes van haperende, zoekende beschrijving, met uitgesponnen dialogen en nauwkeurige weergaves van gedachten die hij zich indertijd zou hebben gemaakt*" wordt gebracht. Dat verzoeker in dit verband geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Verder, in weerwil van wat verzoeker

in het verzoekschrift voorhoudt, wordt niet besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas louter op basis van voorgaande vaststelling. De bestreden beslissing moet immers worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Overigens kan er wel degelijk en terdege een schril contrast worden vastgesteld tussen de verklaringen over de vasthouding en de verklaringen inzake de vervolgingsfeiten die zich zouden voorgedaan hebben nadat verzoeker Kirgizië ontvlucht was, op basis waarvan onder meer tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan worden besloten.

Zo legt verzoeker ten eerste gebrekkige verklaringen af inzake de verscheidene keren dat de politie hem tot in zijn ouderlijk huis is gaan zoeken. De commissaris-generaal wijst terecht op het gegeven dat verzoeker bijvoorbeeld niet zeker weet of de agenten deze feitelijke huiszoekingen al dan niet hadden gedaan op basis van een gerechtelijk bevelschrift (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud). Verzoeker komt namelijk niet verder dan te stellen dat hij eerder dacht van wel en dat zijn zus zei dat geen documenten werden getoond. De commissaris-generaal wijst er in dit verband terecht op dat het hier nochtans relevante informatie betreft. Verzoeker staat immers, zoals hij zelf verklaart, onder expliciete bedreiging van een strafrechtelijke veroordeling indien hij niet aan de eis van voor R. J. bezwarende informatie zou voldoen en deze informatie zou hem beter zicht kunnen geven op de hoedanigheid en ernst van de vervolging die met name leidende figuren uit het zittende regime, zoals hij het zelf uitdrukt, tegen hem (actueel) voeren. Dat verzoeker op het moment van deze gebeurtenissen reeds Kirgizië had ontvlucht en dat hij wat betreft zijn kennis van de details van deze gebeurtenissen volledig afhankelijk is van wat zijn familie hem hierover meedeelt, kan zijn gebrekkige kennis hieromtrent niet verschonen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag namelijk verwacht worden dat hij een zekere interesse aan de dag legt aangaande de verdere evolutie van de problemen die de reden vormden voor het vertrek uit het land van herkomst en dat hij zich hierover actief informeert. Gezien het belang van de informatie over het al dan niet bestaan van gerechtelijke bevelen voor de vermeende huiszoekingen, is het weinig waarschijnlijk dat verzoeker genoeg zou nemen met de beperkte informatie die hij verklaart hierover te hebben ontvangen in het gesprek die hij hieromtrent met zijn zus heeft gehad. Er kan worden verwacht dat verzoeker hier verder over doorvraagde tijdens dit gesprek of op een later tijdstip, gelet op verzoekers verklaring dat hij nog steeds in contact staat met zijn moeder en de man van zijn zus (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 7).

Ten tweede blijft verzoekers relaas inzake de ontvoering van zijn zus en haar kinderen vanaf 28 januari 2022 op essentiële aspecten in gebreke. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“Zo is het weinig aannemelijk dat uw moeder, bij de vaststelling dat haar bij haar inwonende dochter en twee kleinkinderen niet meer thuis waren zonder verder bericht, en de vaststelling dat zij wegbleven, niet het initiatief had genomen om de autoriteiten in te lichten van een onrustwekkende verdwijning (CGVS II, p. 8). De uitleg die u hiervoor biedt, is des te onaannemelijker. U stelt initieel de zaken voor als zou er weinig reden tot bezorgdheid zijn aangezien er in de woning ook geen spoor van vernieling was en het dus mogelijk is dat het gezin ergens was gaan logeren. Gegeven het feit dat behalve zus ook haar 7 maanden oude baby en haar zesjarige dochter niet waren thuisgekomen, gegeven het feit dat u zelf eerder (CGVS I, p. 5) had verklaard dat uw moeder en vooral uw zus voortdurend werden bedreigd en onder druk gezet door uw tegenstanders, kan niet worden aangenomen dat uw moeder geen reden tot bezorgdheid zag in de afwezigheid van dit hele gezin. Verder verklaarde u dat de ontvoerders het jongste kind van 7 maanden oud hadden terugbezorgd toen bleek dat het kind tandklachten had. Hoe deze baby aan uw familie is terugbezorgd weet u dan weer helemaal niet (CGVS II, p. 9). Nochtans had deze informatie enig inzicht kunnen geven in wie precies uw zus had ontvoerd. U gaat er weliswaar van uit dat deze ontvoering is gebeurd door medewerkers van R.J., in een poging om u onder druk te zetten geen (verdere) bezwarende verklaringen tegen hem af te leggen maar hoe u tot deze slotsom komt maakt u hoegenaamd niet aannemelijk. Immers, geconfronteerd met de hypothese dat uw zus evengoed door medestanders van het zittende regime kon zijn ontvoerd, om u te bewegen tot (verdere) bezwarende getuigenissen tegen R.J., beperkte u zich tot het vage antwoord dat niemand anders behalve R.J. u wil vinden (CGVS I, p. 10).”

Deze overwegingen zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift vooreerst in op de overweging dat zijn moeder, wanneer zij vaststelde dat haar bij haar inwonende dochter en twee kleinkinderen niet meer thuis waren zonder verder bericht en dat zij wegbleven, niet het initiatief nam om de autoriteiten in te lichten van deze onrustwekkende verdwijning. Concreet betoogt verzoeker, na het hernemen van eerder afgelegde verklaringen, dat het

volkomen logisch is dat, gezien zijn problemen met de Kirgizische autoriteiten, zijn familieleden niet hebben getracht bij diezelfde autoriteiten een klacht in te dienen wegens de ontvoering van zijn zus en haar twee kinderen. Uit de notities van zijn tweede persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoeker, wanneer hem gevraagd werd of er op dat moment klacht werd ingediend, verklaarde dat zijn moeder dat niet deed omdat er op dat moment niets loos leek en dacht dat het gezin misschien elders was gaan logeren (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 8). Dat verzoeker moeder geen klacht had ingediend op het moment dat zij ontdekte dat haar dochter en twee van haar kleinkinderen ontvoerd werden omdat verzoeker problemen had met deze autoriteiten, is aldus een blote *post factum* bewering die geenszins grondslag vindt in het administratief dossier. Vervolgens zou verzoekers moeder de volgende dag, toen zij haar dochter nog steeds niet kon bereiken, naar haar dochters man gebeld hebben, die wel klacht wou indienen maar die bang was dat de situatie zou verergeren voor de kinderen (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Verzoeker verduidelijkt nergens waar de man van zijn zus bang voor was in het geval dat ze klacht zouden indienen, of zij de onbekende ontvoerders – zij het R. J. of de autoriteiten – vreesden of dat zij bang waren dat de autoriteiten die verzoeker ook zochten de situatie erger zouden maken. Dat verzoekers familie ook later geen klacht indiende omdat verzoeker met deze autoriteiten problemen had, vindt ook geen weerslag in het administratief dossier.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht opgemerkt dat verzoeker enerzijds verklaart dat de ontvoerders het jongste kind van zijn zus – een baby van zeven maanden oud – terugbezorgden, maar anderzijds niet kan verklaren hoe dit is gebeurd. In zoverre verzoeker dit in het verzoekschrift tracht te verschonen door andermaal te stellen dat hij op het moment van deze gebeurtenissen reeds Kirgizië had ontvlucht en dat hij voor zijn kennis van de details van deze gebeurtenissen volledig afhankelijk is van wat zijn familie hem hierover meedeelt, herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij een zekere interesse aan de dag legt aangaande de verdere evolutie van de problemen die de reden vormden voor het vertrek uit het land van herkomst en dat hij zich hierover actief informeert, des te meer daar deze informatie inzicht zou kunnen geven over wie precies achter de ontvoering zat.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker ervan uitgaat dat deze ontvoering is gebeurd door medewerkers van R. J., in een poging om hem onder druk te zetten geen (verdere) bezwarende verklaringen tegen hem af te leggen (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 9-10), zonder dat hij evenwel aannemelijk kan maken hoe hij tot die slotsom komt. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing in dit verband dat, wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met de hypothese dat zijn zus evengoed ontvoerd kon zijn door medestanders van het zittende regime om hem te bewegen tot (verdere) bezwarende getuigenissen tegen R. J., hij enkel vaagweg stelde dat dit klopt, maar dat niemand anders behalve R. J. hem wil vinden. Zoals de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud terecht opmerkte, verklaart verzoeker echter dat zowel R. J., als de autoriteiten naar hem op zoek zijn. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij zich niet tevreden stelde met de verklaring dat niemand anders dan R. J. hem wilde vinden en dat hij verschillende elementen heeft aangevoerd waardoor hij geloofde dat de ontvoering het werk was van de organisatie van R. J. Zo wijst hij op het gegeven dat hij, nadat hij erop gewezen werd dat beide partijen hem toch wilden vinden, zowel R. J. als de overheid, verklaarde dat R. J. nog maar kort vrij was voor de ontvoering en dat de politie andere methoden gebruiken om een persoon in de val te lokken, zoals het plaatsen van drugs of wapens, of zelfs het verzinnen van een zaak (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 10). De Raad oordeelt dat het gegeven dat R. J. vrij is sinds kort voor de ontvoering, nog daargelaten of dit werkelijk zo is, geenszins uitsluit dat de autoriteiten voor de ontvoering verantwoordelijk kunnen zijn. Voorts betekent het feit dat de overheid andere methoden heeft, niet dat ze deze methode niet ook kunnen toepassen. Verder wijst verzoeker op zijn verklaring dat de mensen die voor de ontvoering naar zijn huis waren gekomen bepaalde straattaal gebruiken (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 10). Zoals verzoeker zelf tijdens het persoonlijk onderhoud toegeeft, kan dit nog steeds de politie geweest zijn in een niet-officiële hoedanigheid. Hoewel verzoeker, in weerwil van wat de commissaris-generaal voorhoudt, dus niet louter stelde dat niemand anders dan R. J. hem wou vinden, wanneer werd gepolst waarop hij zijn vermoeden baseerde dat R. J. achter de ontvoering zat, merkt de Raad op dat de overige verklaringen van verzoeker in dit verband zijn vermoeden wie de dader is van de ontvoering van zijn familieleden redelijkerwijze geenszins op dienstige wijze kunnen schragen, waardoor dit vermoeden een louter blote bewering vormt.

In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoeker verklaarde dat hij vermoedde dat zijn familie niet wist wie de ontvoerders waren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). De Raad stelt vooreerst dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij met zekerheid kan zeggen of zijn familie al dan

niet weet wie achter de ontvoering van zijn zus en haar twee kinderen zit. Zijn vermoeden dat zijn familie dit niet weet, sluit niet uit dat zij toch meer zouden weten over de identiteit van de ontvoerders, wat toch wel uiterst relevante informatie is. Dat hij op dat moment al niet meer in Kirgizië was, kan voor dit gegeven op zich – gelet op het voorgaande – geen verschuiving bieden.

Ervan uitgaand dat verzoekers familie effectief niet weet wie de ontvoerders waren, merkt de Raad op dat het voor verzoeker niet mogelijk was om meer informatie te bekomen inzake de identiteit van de ontvoerders en dat hem in deze niet verweten wordt dat hij niet weet wie achter de ontvoering zit. Het is het gegeven dat hij, ondanks dat zijn familie niet weet wie de ontvoerders zijn en in het licht van de beperkte informatie die hij heeft, blijft vasthouden aan zijn verdenking van R. J. in dit verband zonder dat hij hier enige aannemelijke reden voor heeft, dat bevreemdend is. Indien zijn familie wel zou geweten hebben wie de ontvoerders zijn, mag van verzoeker worden verwacht dat hij zich hiernaar geïnformeerd zou hebben, en dat hij geen dergelijke ongefundeerde vermoedens zou uiten. Ook al was verzoeker op het moment van de ontvoering niet meer in Kirgizië, toch kan verwacht worden dat verzoeker hiervoor contact zou opnemen met zijn familie. Dat verzoeker verklaart te vermoeden dat R. J. achter de ontvoering van zijn zus en haar kinderen zit, zonder dat hij dit aannemelijk kan maken, is in beide gevallen bevreemdend en doet vermoeden dat verzoeker deze ontvoering, als die al heeft plaatsgevonden, *per se* wil kaderen in zijn vermeende problemen met R. J. Het gegeven dat verzoeker reeds Kirgizië had ontvlucht op het moment van de ontvoering, kan aldus geenszins vergoelijken dat hij een dergelijk ongefundeerd vermoeden uit inzake wie achter de ontvoering van zijn zus en haar twee kinderen zit en hieraan blijft vasthouden.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing in dit verband nog het volgende gesteld:

“Bijkomend is het evengoed ongeloofwaardig dat u, op de vraag of u overwogen heeft contact te leggen met R.J. of B.M. om hen duidelijk te maken dat u nooit de intentie had om bezwarende verklaringen tegen hen te doen maar enkel onder dwang bepaalde verklaringen op papier had gezet, het onwaarschijnlijke antwoord gaf dat u deze optie nog niet had overwogen. Onmiddellijk voegde u hieraan toe dat u niet langer beschikte over contactgegevens van deze beide personen (CGVS II, p. 10-11). Gezien u jaren lang in dienst was van de M-S. G., in een hogere kaderfunctie bovendien, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u niet eens de overweging heeft gemaakt om uw versie van de feiten te doen aan R. J. die u toch een van de twee partijen noemt die een zwaarwichtige vervolging van uw persoon hebben gedaan. Het gegeven dat u niet langer over contactgegevens beschikt voor de beide (geheime) zaakvoerders van deze holding is bezwaarlijk een onoverkomelijk beletsel te noemen. R. is allereerst een gekend publiek figuur met jarenlange politieke staat van dienst. Daarenboven blijkt uit uw relaas dat u zelfs tijdens uw eerste hechtenis in staat was om contact te leggen met (een medewerker van) R.J. om uw vrijlating te bewerkstelligen (CGVS I, p. 15). Gegeven deze vaststellingen kan enkel worden geoordeeld dat zelfs indien u tijdelijk geen toegang zou hebben tot contactgegevens van R.J. u niettemin aanknopingspunten heeft om het contact met deze persoon te herstellen.”

De Raad stelt eerst en vooral vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk heeft overwogen om zijn versie van de feiten te doen bij R. J. (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Verzoeker slaagt er echter niet in op dienstige wijze te verklaren waarom hij dit echter niet ook effectief geprobeerd heeft, wat wel redelijkerwijze verwacht mocht worden daar er hierdoor eventueel een einde zou komen aan de zwaarwichtige vervolging die hij vreesde te moeten ondergaan door R. J. Zo kan verzoekers gebrek aan actie in dit verband niet verklaard worden door zijn bewering dat hij niet langer beschikte over de contactgegevens van R. J. of B. M., omwille van de in de bestreden beslissing en hierboven weergegeven pertinente redenen. Voorts kan zijn stilzitten ook niet verklaard worden door zijn bewering dat hij zeker was dat daar niets goed uit zou voortkomen uit een contactname. In dit verband merkt de Raad op dat de huidige situatie, waarin verzoeker geen contact heeft opgenomen met R. J. om zijn versie van de feiten uiteen te zetten, evenmin goed is uitgedraaid. Hij vreesde namelijk dermate ernstige vormen van vervolging door R. J. dat hij zich genoodzaakt voelde de drastische beslissing te nemen zijn land van herkomst te ontvluchten. Verder betekent het gegeven dat R. J. op dat moment reeds vastzat niet dat verzoeker hem niet kon contacteren. Bovendien stelt de Raad vast dat het gegeven dat R. J. in de cel zit – en dit al dan niet door toedoen van verzoeker – juist reden te meer zou moeten zijn voor verzoeker om zijn versie van de feiten te gaan uitleggen en te gaan verduidelijken dat hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden en dat hij geen bezwarende verklaringen zal afleggen, dit om te voorkomen dat R. J. wraak neemt.

De Raad stelt vast dat het geheel van de voorgaande vaststellingen het contrast benadrukt tussen verzoekers gedetailleerde verklaringen inzake zijn vermeende opsluiting op 14 augustus 2019 en zijn

vage verklaringen over de vervolgingsfeiten die zich zouden hebben voorgedaan na zijn vertrek uit Kirgizië, en aldus bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees ten aanzien van R. J. Waar verzoeker betoogt dat de voorgaande vaststellingen niet wegnemen dat hij eveneens een doelwit is voor de Kirgizische autoriteiten, vanwege zijn banden met R. J. en zijn beroep binnen de M-S. G., wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van zijn vrees ten aanzien van het zittend regime terdege blijkt uit andere en hierna besproken overwegingen.

2.3.7.6.2. Verder toont verzoeker zich ook over de identiteit van de beide partijen die hem vervolgen vaag en ondoordacht.

Zo oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing enerzijds terecht het volgende:

“Enerzijds verklaart u te zijn vervolgd door niet nader bepaalde machtige figuren binnen het zittende regime (CGVS I, p. 9). U vermeldt weliswaar enkele concrete politieagenten en onderzoekers bij naam maar voegt daaraan toe dat deze handelen in opdracht van hogere machten. De identiteit van deze hogere machten concretiseert u geenszins. Uit de loutere vaststelling dat R.J. uiteindelijk in hechtenis is geplaatst, leidt u af dat uw tegenstanders van overheidswege moeten behoren tot de absolute top van het land, wat in uw ogen concreet inhoudt mensen die vallen onder het gezag van toenmalig president Sooronbay Jeenbekov want enkel wie verregaande macht heeft, kan er in uw inschatting in slagen om R.J. op te sluiten (CGVS I, p. 9). Welnu, deze laatste bewering is niettemin een blote bewering die u op geen enkele manier aannemelijk maakt.”

Verzoeker herneemt louter zijn eerdere verklaringen en laat bovenstaande overwegingen voor het overige volledig onverlet, zodat deze bij gebrek aan enig dienstig verweer onverminderd overeind blijven.

Anderzijds legde verzoeker ook weinig aannemelijke verklaringen af over R. J., de tweede partij die hem zou vervolgen en met wie hij tot op zekere hoogte nauw had samengewerkt binnen de M-S. G.

Verzoeker verklaarde in dit verband dat R. J. de geheime bewindvoerder is van de M-S. G., het bedrijvenconglomeraat waarin verzoeker ook werkzaam was als topmanager binnen de hotelketen. Hij kwam tot deze conclusie, ondanks dat hij nooit door iemand expliciet zou gezegd zijn geweest dat R. J. een hoge beleidspositie had binnen deze groep. Hij verklaarde voorts dat hij slechts mettertijd vaststelde, zonder expliciete bevestiging van wie dan ook, dat het de bedoeling was dat elkeen R.J. op zijn wenken diende te bedienen. Hij verduidelijkte dat er eerst kleine verzoeken van R. J. naar hem toe waren en dat hij later vaststelde dat R. J. zonder verantwoording een heel hotel kon afhuren, of beslissingen kon nemen over kortingen, of de presidentiële suite kon opeisen. Op basis van deze vaststellingen zou verzoeker geleidelijk aan beginnen gehoorzamen zijn aan de bevelen die R. J. hem gaf (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 7-8 en notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat niemand hem ooit had verteld dat R. J. een belangrijke rol had binnen de M-S. G. en dat hij dit geleidelijk aan zelf is gaan ondervinden en stelt dat het logisch is dat hij niet bewust werd gemaakt van de betrokkenheid van R. J. binnen de M-S. G., aangezien hij een parlementariër en politicus van de oppositie is. De Raad benadrukt, in weerwil van wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, dat hem geenszins wordt verweten dat niemand hem ooit vertelde dat R. J. een belangrijke functie had binnen de M-S. G. en dat hij kan gevolgd worden waar hij stelt dat het niet onlogisch is dat niemand dit deed. De Raad, in navolging van de verwerende partij, oordeelt echter dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die zichzelf een topmanager van de hotelketen noemde, zou gehoorzamen aan iemand die officieel een buitenstaander is in het bedrijf waarin hij werkzaam is, zonder dat het hem ooit door een kaderlid is duidelijk gemaakt, desnoods louter mondeling, dat hij gehoorzaamheid verplicht was aan deze R. J., en dit dus deed louter op basis van bepaalde vermoedens. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat het volkomen logisch is dat hij niet op de hoogte was van de exacte rol van R. J. binnen de M-S. G. omwille van zijn politieke activiteiten, stelt de Raad dat verzoeker in het bovenvermelde geenszins verweten wordt dat hij de exacte rol van R. J. niet kende.

In dezelfde optiek besloot de commissaris-generaal ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker op 7 augustus 2019 onmiddellijk, zonder enig weerwoord, gehoor heeft gegeven aan het telefoontje van R. J., een geheim bewindvoerder van het bedrijf waarvoor hij werkte en van wie nooit aan verzoeker expliciet bevestigd werd dat hij hem diende te gehoorzamen, waarin werd gevraagd om een geldsom te gaan overhandigen aan een betoger rond de privé-residentie van de voormalige president Almazbek Atambayev in Koi-Tash. Dat verzoeker een dergelijk bevel, van iemand waarvan hij enkel het vermoeden had dat hij een leidinggevende functie had binnen het bedrijf waarvoor hij werkte, zou opvolgen, is geheel

niet aannemelijk, des te meer gezien de media-aandacht die werd gegeven aan deze gebeurtenissen in Koi-Tash.

2.3.7.6.3. Tot slot is verzoeker ook over het crimineel profiel van (delen van) de M-S. G. onaannemelijk vaag. De bestreden beslissing overweegt in dit verband als volgt:

“Ook over het crimineel profiel van (delen van) M-S. G. toont u zich onaannemelijk vaag. Zo verklaart u eerst stellig dat via deze holding kolossale witwaspraktijken werden gevoerd van gelden uit drugshandel in het noorden van het land. Verder gaf u ook aan dat zelfs K.K. ‘belangen’ had bij M-S. G. (CGVS I, p.9-10), toch een beruchte leider van een internationale misdaadorganisatie. Verder verklaarde u ook dat M-S. G. tot het gokverbod van 2011 in Kirgizië vrijwel het monopolie had op gokspelen (CGVS II, p. 4). Bij verdere bevraging hield u zich dan weer erg op de vlakte, beweerde u dat u deze informatie niet officieel had en dat als bovenstaande algemeen gekend was, er ongetwijfeld al mensen zouden zijn gestraft en opgesloten. Met dergelijk antwoord kan bezwaarlijk genoeg worden genomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich topmanager noemde binnen minstens de hotelafdeling van M-S G., en dat u hiërarchisch enkel de raad van directeurs van M-S. G. boven u had (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 3). U verklaarde ook dat het u was die alles controleerde, minstens dus binnen de hotelafdeling van de holding. Gegeven dit zelfverkleerde professioneel profiel dient redelijkerwijze te worden verwacht dat u met iets meer detail uw verwijzing naar lucratieve criminele praktijken binnen M-S. G. moet kunnen staven. Deze vaststelling raakt tenslotte de kern van uw asielmotieven: het vervolgingsmotief in hoofde van overheidskaders was luidens uw verklaringen net dat u als topmanager binnen deze holding toegang zou hebben tot voor R.J. bezwarende informatie, en dat men via u erin kon slagen om deze lucratieve holding van R.J. te ontvreemden (CGVS I, p. 9).”

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat van verzoeker, die verklaart dat hij topmanager was binnen minstens de hotelafdeling van de M-S. G. en dat hij hiërarchisch enkel de raad van directeurs van de M-S. G. boven hem had, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij tot op zekere hoogte enige details kan verstrekken over de criminele activiteiten van de M-S. G. De Raad stelt vast dat verzoeker hier evenwel tot op heden niet in slaagt. Hoewel verzoeker wel enige algemene informatie hieromtrent kon verschaffen, die geenszins op juistheid wordt betwist, blijft verzoeker wel erg vaag wanneer hij uitdrukkelijk wordt gevraagd naar meer details hieromtrent (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Ook wanneer verzoeker hiernaar gevraagd wordt tijdens zijn tweede persoonlijke onderhoud legt hij vage en weinig zeggende verklaringen hieromtrent af (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Dat verzoeker zelf een positie bekleedde binnen de legale activiteiten van de M-S. G., betekent nog niet dat hij, als topmanager, niet meer op de hoogte zou kunnen zijn van het crimineel profiel van andere leden en de criminele activiteiten van de M-S. G., of dat hij zich hierover daarna, in het kader van zijn reeds vier jaar lopend beschermingsverzoek, al dan niet discreet en al dan niet indirect niet zou kunnen bevragen bij collega's of derden. Waar verzoeker stelt dat niet werd gespecificeerd welke informatie hij had moeten weten over deze criminele activiteiten, stipt de Raad aan dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Verder, hoewel niet kan worden uitgesloten dat verzoeker geen toegang had tot voor R. J. bezwarende informatie, blijft de vaststelling dat verzoeker eensdeels een vrees opwerpt tegenover de Kirgizische autoriteiten die ervan overtuigd zouden zijn dat hij omwille van zijn vroegere werkzaamheden dergelijke bezwarende informatie kan verschaffen. Dat verzoeker in die optiek tot op heden geen verdere informatie kan verstrekken over de criminele activiteiten van zijn voormalige werkgever, komt dan ook weinig aannemelijk over.

2.3.7.7. Tot slot en voortgaand op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden niet het minste begin van bewijs aanlevert over zijn vermeende vervolgingsproblematiek, niettegenstaande hij sinds het indienen van zijn beschermingsverzoek eind september 2019 over voldoende tijd hiervoor beschikte, en dat hij daar, behoudens een theoretisch betoog, geen verschonende verklaring voor biedt.

In het verzoekschrift verwijst verzoeker andermaal naar de kopie van zijn Kirgizisch internationaal paspoort, dat werd afgegeven op 29 mei 2015 en geldig is tot en met 29 mei 2025, dat in het administratief dossier zit. Nog daargelaten de bovenvermelde vaststelling dat dit document niet werd neergelegd in het kader van verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming, stelt de Raad vast dat dit internationaal paspoort enkel zijn identiteit en nationaliteit ondersteunt, wat in deze niet betwist wordt. Bij zijn aanvullende nota van 30 augustus 2023 voegt verzoeker een kopie van zijn geboorteakte (met vertaling), een kopie van een militair identiteitsbewijs (met vertaling), een kopie van zijn diploma secundair onderwijs (met vertaling) en een kopie van zijn binnenlands paspoort (met vertaling). Zoals verzoeker zelf

stelt, staven deze documenten enkel zijn identiteit en nationaliteit, wat, zo weze herhaald, geenszins betwist wordt in deze context. Ook de tijdens de administratieve procedure neergelegde valse Italiaanse verblijfstitel kan zijn vermeende vervolgingsfeiten op generlei wijze staven. Deze documenten vermogen voor het overige ook geen afbreuk te doen aan de voorgaande pertinente vaststellingen.

2.3.7.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker zijn voorgehouden asielrelaas niet aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoeker zich op zijn vluchtrelaas zou beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, merkt de Raad op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan dit relaas geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, worden in aanmerking genomen.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoeker overigens stelt dat de commissaris-generaal geen objectieve informatie voorlegt aan de hand waarvan kan worden vastgesteld dat hij enerzijds baat zou kunnen hebben bij een binnenlandse vlucht en anderzijds bij daadwerkelijke en doeltreffende bescherming door zijn nationale autoriteiten, stelt de Raad vast dat een onderzoek naar een en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is nu hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.3.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere

vervolgning of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.14. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.15. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen kennelijke beoordelingsfout worden ontwaard.

2.3.16. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS